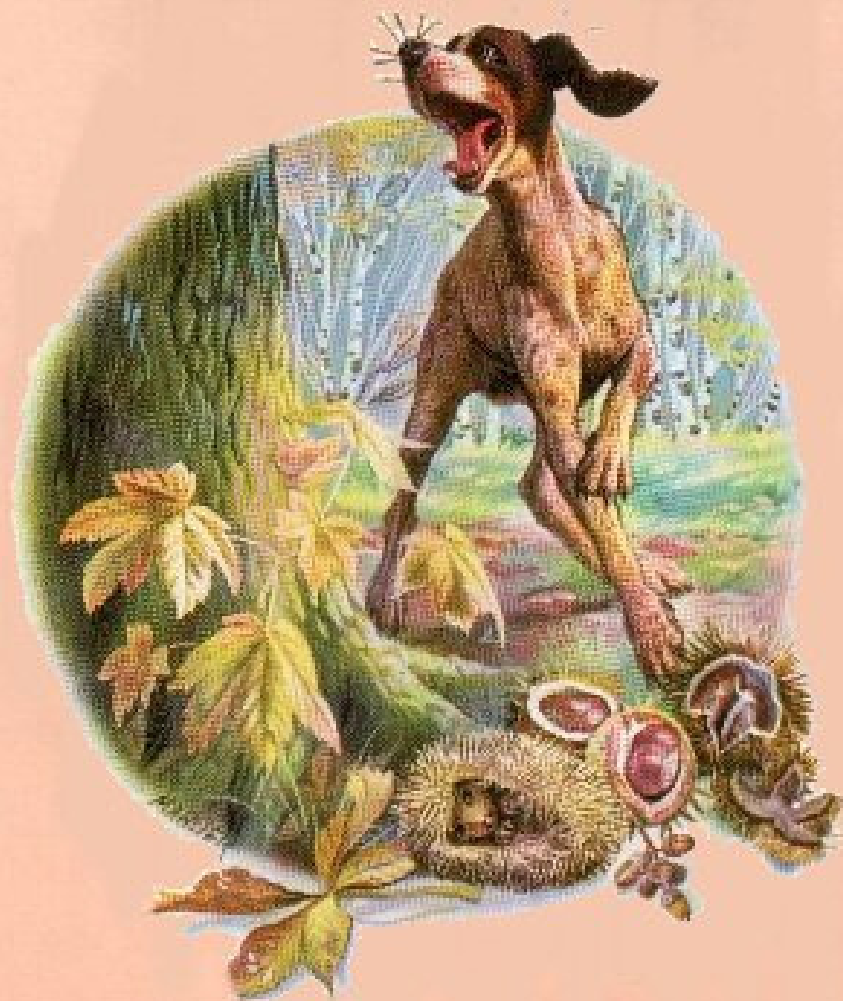

TÜSI, A SÜNDISZNÓ

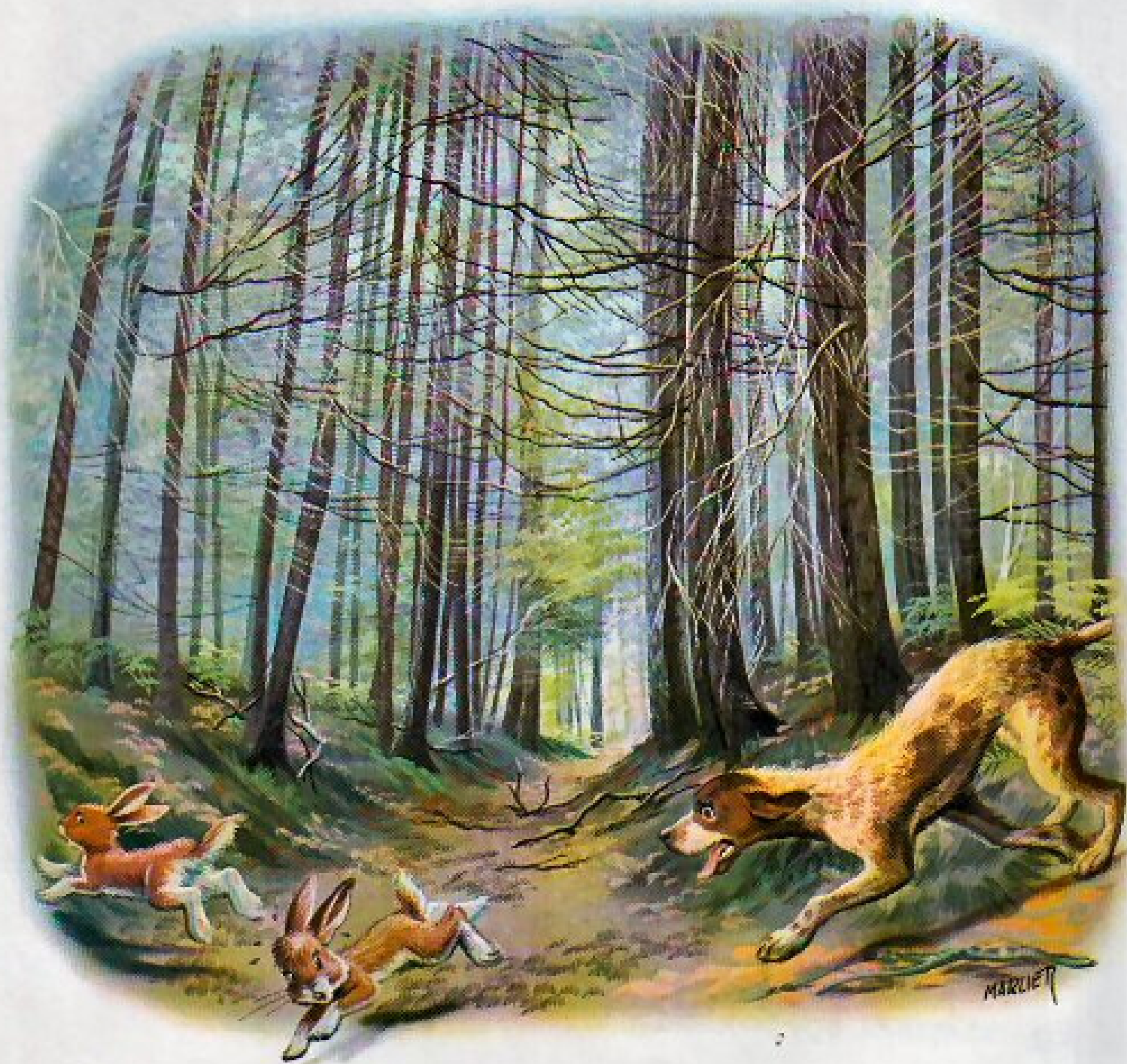

Tüsi kedves és bátor kis sündisznó, hosszúkás orra fekete gombban végződik. Azért nevezték el Tüsinék, mert a hátát, a nyakát, a fejét és a szeme alatt az arcát mindenhol tüskék borítják. Egy odúban él, egy csodálatos fa alatt, az erdőben.

Az alatt a fa alatt lakik egy üregben a Tapsifüles házaspár is, a két barna nyuszi.

A félelmetes Zsozsó, a vadászkutya gyakran kergeti meg Tapsifüleseket, akik lélekszakadva rohannak hazáig. Ilyenkor Tüsi nagyon bátran viselkedik, összegömbölyödik, kimereszti a tüskéit és eltorlaszolja barátai ajtaját.

A félelmetes Zsozsó leszegett fejjel közeledik, ki akarja ásni a nyuszikat. Nem nehéz, elég ha kitartóan kapar... Az első mozdulatra azonban nyüszítve vonul vissza, az orra csupa tüske! Amint visszatér a nyugalom, Tapsifülesék előjönnek az üregből, és köszönetképpen egy szép nagy almát ajándékoznak Tüsinek.

Egyszer Tapsifülesék elmesélték Tüsinék, honnan származnak az almák.

– Az erdőn túl – mondták –, nem messze a várostól, vannak gyümölcsösök, ahol a földön hagyják a lepottyant almákat, annyi van belőlük, amennyit csak akarsz...

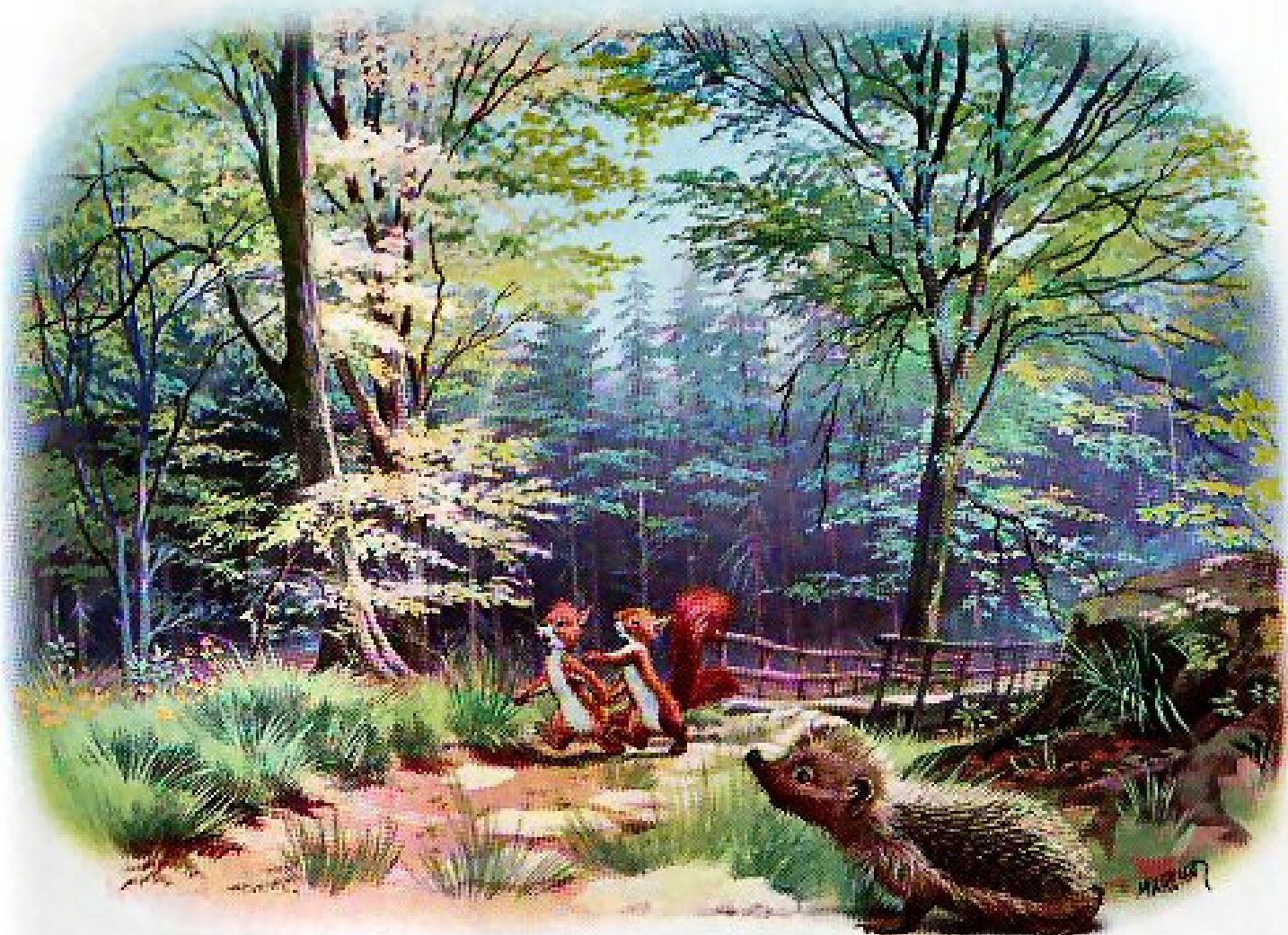
Tüsi elindul, hogy ő maga is szerezzen almát...

Találkozik egy őzikevel, aki szelíden megszólítja.

– Hová igyekszel, kicsi tüskés sünike?

– A városba megyek almáért – feleli Tüsi.

– A városban nem terem alma – mondja az őzike –, de az erdőn túl bőven találhatsz a gyümölcsösben.

– Tudom – feleli Tüsi –, de mégiscsak a város felé kell menni.

Ezzel halad tovább. Egyszer csak megpillant két mókust, amint kézenfogva lépegetnek. Hirtelen feltűnik a félelmetes Zsozsó, meglátja az őzet, és most dühödten ugat. Az őzike menekül. Az egyik mókus elereszti az öccse kezét és felszalad egy fára. Egyedül hagyja szegény, félelemtől reszkető kicsit.

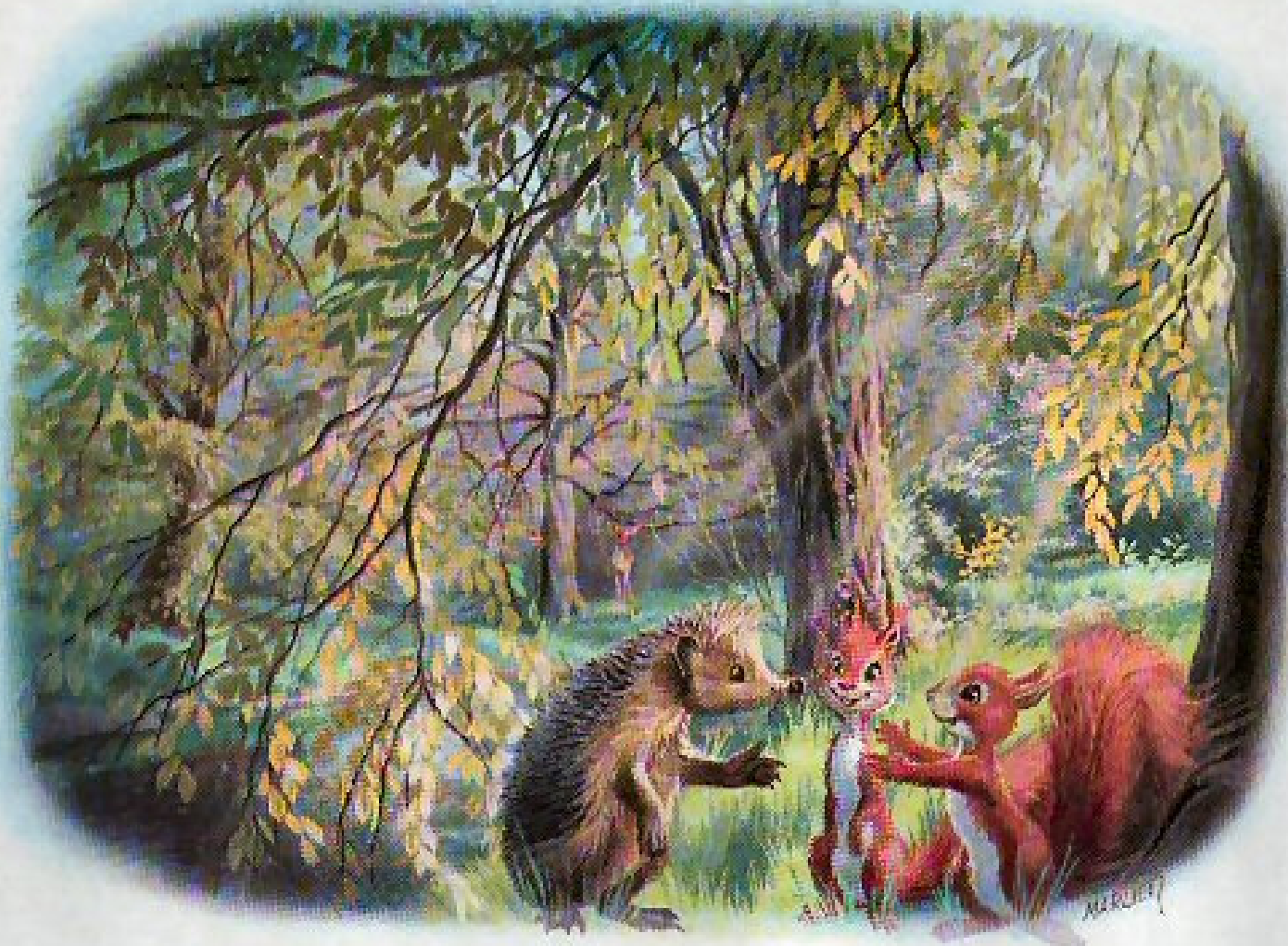
Tüsi észreveszi a megrettent mókust. Finoman a mancsai közé veszi és kimereszti a tüskéit. Éppen ideje volt! A félelmetes Zsozsó elszáguld az őz után.

Miután a kutya eltávolodik, a mókus fellélegzik!

- Köszönöm, uram... A nevem Diótörő.
- Engem Tüsinék hívnak – mondja a süni. – Látod a tüskéimet?... Miért nem menekültél, mint a testvéred?

- Fáj a szemem – mondja a mókus. – Nem látok jól. Éppen a Doktorhoz igyekeztünk a bátyámmal.
- Ki az a doktor?
- Egy állatorvos, nagyon kedves, és szereti a bátyámat – mondja Diótörő. – Meggyógyítja az erdő minden állatát, ha beteg. Eközben a másik mókus is lemászott a fáról.

– Köszönjük, Tüsi úr! – mondja. – Megmentette az öcsémet. Ha egyszer véletlenül ápolásra lenne szüksége, magát is szívesen elviszem a Doktorhoz.

– Köszönöm, sohasem lehet tudni.

Aztán a két mókus egyszerre kérdezi:

– Hová igyekszel, kedves kicsi süni?

– A városba megyek almáért – feleli Tüsi.

– A köveken nem nő alma – mondják Diótörőék –, de bőven találhatsz az erdőn túl, a gyümölcsösben.

– Tudom – mondja Tüsi –, de mégiscsak a város felé kell menni. Ezzel mosolyogva indul tovább...

Elérkezik egy gyümölcsösbe, és rengeteg gyönyörű almát talál, meg egy sünilányt, aki kedvére falatozik.

- Jó napot, süni, mit keresel itt? – kérdezi.
- Almát – feleli Tüsi.
- Vegyél, amennyit csak akarsz – mondja a sünilány. – Aztán megmutatom a házamat, itt van nem messze... Engem Böskének hívnak. És téged?

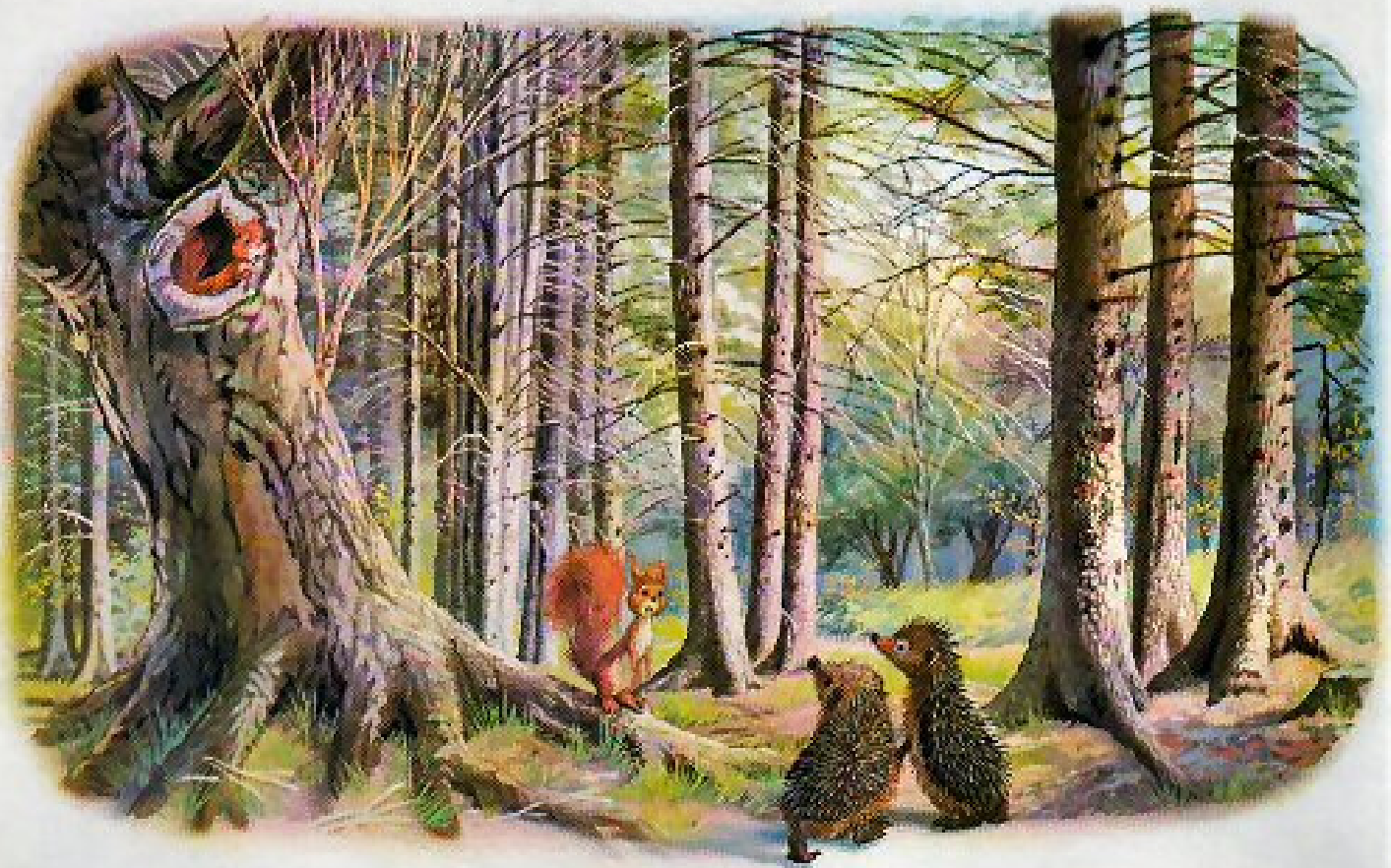
Tüsi elbeszélget Böskével. Hirtelen eltűnik egy lukban, ami eddig nem látszott a fűben. Pont az orrára esik a ház pincéjében, és ordítani kezd, ahogy csak a torkán kifér.

Böske, aki jól ismeri a pincét, Tüsi segítségére siet. Nehezen tudja kihúzni, mert nagyon vérezik az orra és olyan gyenge, hogy majd elájul.

- Mit csináljunk? – tanakodik a sünilány.
- Van két barátom, akik ismernek egy embert az erdőben. Minden beteg állat őhozzá megy, mindenkit meg tud gyógyítani – mondja Tüsi. – Kérjük meg őket, hogy vezessenek oda.

– Elkísérlek – mondja Böske.

Megérkeznek Diótörőék fájához.

– Csupa vér az orrod, mi történt, kis sündisznó? – kérdezik a mókuskok.

– Menjünk a Doktorhoz – feleli Tüsi orrhangon, mintha náthás lenne. – Megmutatjátok az utat?

– Hát persze – feleli a kis Diótörő.

Diótörő már remekül lát, teljesen meggyógyult a szeme.

– Elkísérem Tüsit és Böskét a nagyon kedves, nagyon okos emberhez.

A Doktor már messziről észreveszi őket:

– Szervusz Diótörő, újabb beteget hozol nekem?

– Igen – feleli Diótörő. – Ó Tüsi. Nagyon fáj az orral!

– Nézzük csak! – mondja a Doktor, és megvizsgálja Tüsi orrát. – Szegény Tüsim, ez aztán jól eltörött. El kell altassalak, hogy megoperáljam az orrodat, különben nem fogsz levegőt kapni.

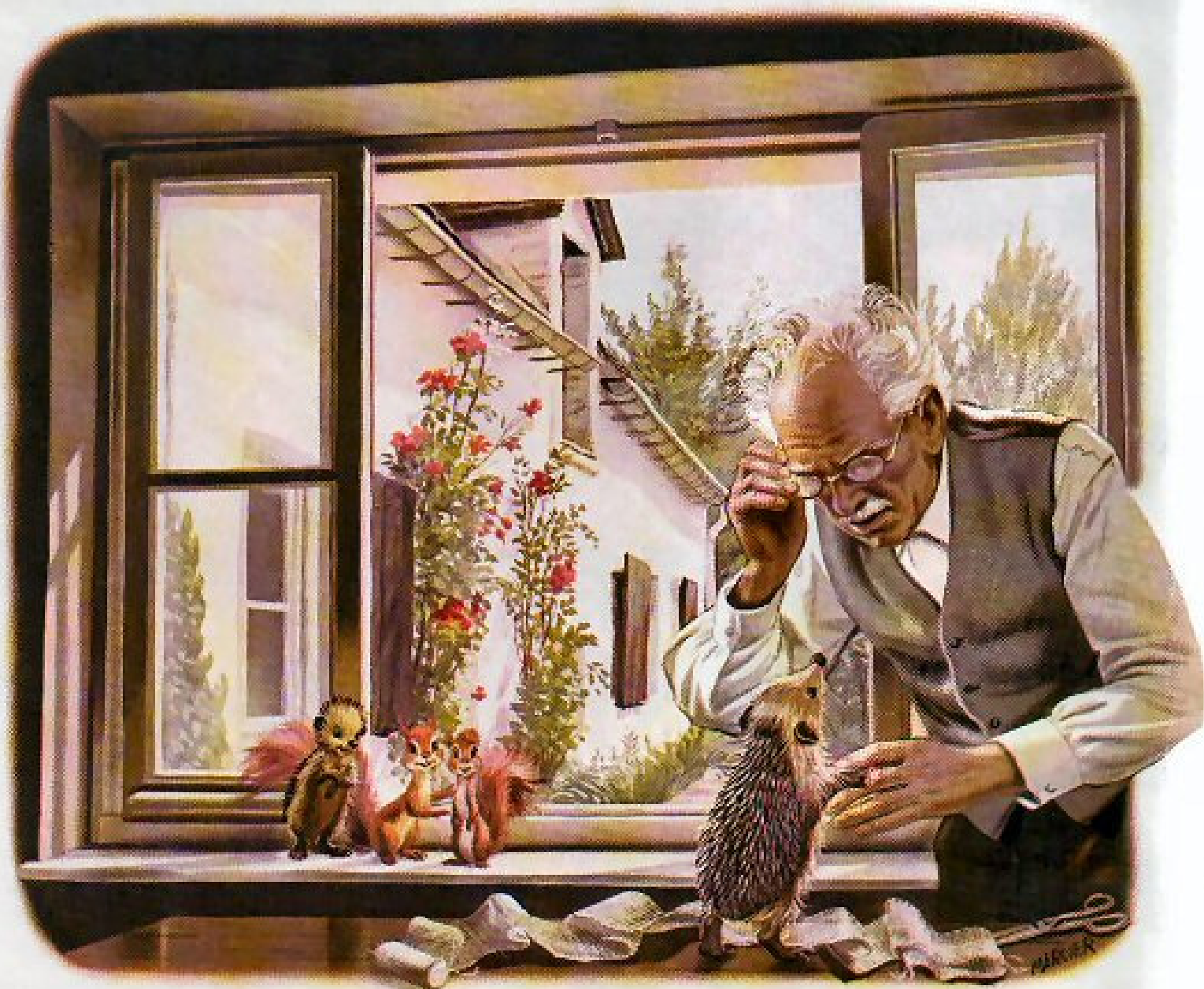
– Úgyis kicsit túl nagy az orrom – mondja Tüsi. – Nem számít.

– Vágja le a haját is – kéri Böske. – Túl hosszú, belelóg a szemébe.

Így is lett. Tüsi alig érzett fájdalmat, a Doktor pedig a műtét után megitta finom tejjel. Böske mellette maradt, és Diótörőék is meglátogatták. Mikor leveszik a kötést, olyan szép kis orrot és olyan csinos frizurát pillantanak meg, hogy alig ismernek rá.

- Mindenkinek nagyon köszönöm – mondja Tüsi udvariasan.
- Milyen szép vagy – dicséri a sünilány.

- Mi történt Tapsifülesékkel, amíg távol voltam? – kérdezi Tüsi a barátait.
 - Ó, hat kisnyuszijuk született – mesélik nevetve Diótörőék.
 - Menjünk, nézzük meg őket! – hívja Tüsi Böskét. – A szomszéd-ban laknak.
- A süni és a sünilány együtt indul Tapsifülesékhez.

- Ki az? – szól ki Tapsifüles mama.
- Nem lehet, hogy Tüsi jött? – érdeklődik Tapsifüles papa.
- Igen, én vagyok az, Tüsi. Csak útközben, ahogy almát kerestem, összetörtem az orrom, meg a hajamat is levágták...
- Milyen csinos vagy! – mondják Tapsifülesék... – Gyertek, néz-
zétek meg a gyerekeinket!

Tüsi bemutatja a barátnőjét, Böskét, aztán leülnek Tapsifüleséknél, és elmesélik a történetet.

Az üregből kifelé Tüsi azt mondja Böskének:

– Nagyon köszönöm, hogy megvigasztaltál, és segítettél, amikor beteg voltam. Most gyere el hozzám, jól megvacsorázunk együtt.

Ahogy belépnek Tüsi odújába, látják, hogy Tapsifülesék telerakták csodaszép almákkal.

